

Natalija Matolinec

HRA TEMNÉ ČARODĚJKY

Bitva začíná

FRAGMENT

Hra temné čarodějky – Bitva začíná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Natalija Matolinets

Hra temné čarodějky – Bitva začíná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Natalija Matolinec

HRA TEMNÉ ČARODĚJKY

Bitva začíná

Přeložila Xenie Sedláková

FRAGMENT

Prolog

Říká se, že staré město je plné míst pro kouzlení. Tady mezi dvěma ulicemi vede průchod skrytý pod oblouky. Turisté si jej se zájmem prohlížejí, místní rychle přecházejí bez ohlednutí. Průchod je krátký. Sešlapané schody vedou dolů. Restaurace stojí vpravo, na levé straně se nachází zpustlé nádvoří kostela.

Dva muži stojí shrbení nad čímsi, co leží na zemi. Jejich pláště jsou na letní soumrak příliš teplé. Postavy jsou si velmi podobné.

„Pořádně zapiš, co vidíš,“ říká jeden z nich chraplavým hlasem pomalu, jako by si dával pozor na svá vlastní slova.

Druhá postava na něj letmo pohlédne. Přikývne. Její tvář vypadá mladší, ale je stejně tak přísná jako u toho staršího. Ruka v tmavých rukavicích, další neletní části oblečení, kmitá nad zápisníkem.

„Piš rychleji,“ naléhá ten první. „Nechci se tu zdržovat sepisováním hlášení až do rána.“

„Hlášení tu podávám já,“ ohradí se ten s poznámkovým blokem v ruce a s těžkým výdechem se skloní.

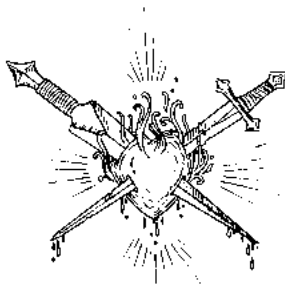
„Zrušit bolest! Ještě se tady budeš vykecávat. K čertu,“ starší se třese z ruky něco neviditelného a pohrdavě se podívá na svého svěřence. „Je na čase!“ otočí se tak prudce, až plášť vyletí do vzduchu a smete prach ze starého a prázdného podstavce.

„Je na čase,“ zamumlá druhý pochmurně a spěšně si schová zápisník do vnitřní kapsy.

Před odchodem se ještě kradmo poohlídí po noční tmě.

„Ještě se nadíváš,“ odfrkne si první, když zachytí jeho pohled. „Uvidíš toho ještě tolik, že se ti z toho udělá zle, zelenáči. Hra začala.“

Kapitola 1

Oběti, nespí

„Ten, kdo vymyslel tohle pekelné léto, byl zjevně blázen!“ postěžovala si Dykorosla a natáhla před sebe ruce, jako by chtěla sáhnout po přízračném chládku.

„To říkáš pokaždé,“ poznamenala lhostejně Varta, zatímco míchala led v koktejlu. „Na podzim, protože prší, mrholí a trávy hnijí. V zimě, protože je zima a bylinky zamrzají. Na jaře, protože zase prší...“

„A mám naprostou pravdu! Nenávidím tohle město. Šedá, nudná a špinavá díra!“

„Radši bys seděla ve svých Karpatech,“ pokrčila Varta lhostejně rameny. I jí se město nijak zvlášť nelíbilo. Rozpouštělo všechnu krásu své minulosti ve spěchu a shonu. Dívka si s oblibou představovala známé ulice klidné, tiché a zelenější, jako před sto lety i dříve. Neexistuje však žádná magie, která by umožnila návrat do minulosti.

„Pff! Co to plácáš?!“ Dykorosla bouchla dlaní do stolu, až vázy s květinami plaše poskočily. „Jen si zkus strávit týden na polonině u mé babičky Rutmery s jejími kamarádkami a začneš se modlit za každý projíždějící nákladák, jen aby tě odtamtud odvezl do kteréhokoliv města. Ledaže by se ti líbilo od rána do noci plít záhony, šlechtit byliny, všeset je pod strop a přitom je zaříkávat. Babička si totiž stojí za tím, že bez zaříkadla žádný lektvar nebude takový, jaký by měl být. A počkej, to jsem se ještě nezmínila o vymítání zlých duchů po nocích. Kdeže, fajnovko, ty bys umřela dřív, než by uplynul týden!“

„Mimochodem, když už jsme u té smrti!“ vtíravý hlas za zády přiměl dívky, aby se ohlédly.

„Tak je to tady!“ Dykorosla obrátila oči v sloup. „Kéž by k nám raději zavítal nějaký světlý než zrovna ty, Morte.“

Tenké rty známého jménem Mort se roztáhly do úsměvu.

„Já se k tobě nehlásím, vědmo, zbytečně se neraduj,“ podíval se na její kamarádku. „Tak co, dozvíme se dneska, jestli naše Varta za něco stojí?“

„Děkuji za připomenutí,“ zachmuřila se dívka. „Tehle vtip přestal být originální od té chvíle, co jsem nastoupila do školy. Nic jiného jsem od tebe nečekala.“

„Ach, jak jsme ale odvážní!“ Dykorosla spráskla ruce a pohlédla za Morta. „Není to Maxmilián s alchymisty támhle na baru?“

Mladíkovy uši zčervenaly, tiše zaklel a vyrazil ke dveřím, aniž by se ohlédl. Zdálo se, že se vědma trefila do černého. I když ve skutečnosti na baru nebyl ani Maxmilián, ani jeho přátelé alchymisté z rodu Dvorjanyňů. Jenže kvůli starému nepřátelství, jehož původ si Varta už nepamatovala, se Mort snažil nezkřížit cestu Maxmiliánově partě. Obzvláště dnes.

„Sbohem, jazyku bez kostí!“ rozesmála se vědma a vrhla starostlivý pohled na Vartu.

„Nemusíš se toho zúčastnit. Na rozdíl od Alli, aby se jí křída rozdrolila!“

Kamarádka znovu pokrčila rameny a shodila si z nich prameny tmavých těžkých vlasů.

„Budu pouze třetím zástupcem. Je nepravděpodobné, že na mě přijde řada.“

„Přijde, to si piš. Mortova škodolibost mě znepokojuje. Stačilo by mu nalít lektvar pravdy do držky!“

„Škoda lektvaru. Jsem si jistá, že Mort nic užitečného neví.“

„O tom pochybuju! Lidé, jako je on, si cestu najdou vždycky. Když jsem bydlela u babičky, byla tam nejmladší učenka, jmenovala se Horobynka. Nic neuměla! Jen žvanila. Ale pokaždé se jí nějak podařilo dostat na sabat starších a o všem se dozvěděla předem: jaký úkol si pro nás připraví, z čeho nás vyzkouší. Dokázala se vetřít, vyptávat se a zalíbit se. A stejně zemřela, Horobynka...“ Dykorusla sklopila zrak a na chvíli se odmlčela. Poté se otrásla a obrátila se ke kamarádce: „Dneska se drž. Přijdu se podívat.“

„Nemusíš,“ zkrivila obličej Varta v očekávání náročné noci.

„Stejně přijdu. Myslíš si, že má někdo lepší léčivý lektvar? Já bych nespolehala na světlé... Radši se uduší, než aby se podělili o svou sílu.“

„Já na ně nespolehám,“ odpověděla dívka. Světlí stejně zřídka-kdy používali lektvary, protože jejich léčitelé to dělali po svém.

„Dobře děláš!“ vědma vypila kávu až do dna, olízla si rty a spadla tašku s puntíky z opěradla. „Musím za Marunkou a Růžičkou, máme dneska sraz!“

Varta se usmála na svou kamarádku. Shromáždění mladšího sabatu vždy probíhalo vesele, a pokud se ještě přidali čarodějové a alchymisté, přerostlo to ve velkou party. Ačkoliv Dykorusla ráda vzpomínala na svá náctiletá léta a všem vyprávěla o svém soužití s přísnou babičkou Rutmerou a tradičním výcviku vědem, Varta

sama dobře věděla, jak moc její kamarádka byla vděčná za možnost utéct do Lvova, aby se mohla vymanit z babiččiny přehnané péče.

Sotva odešla Dykorosla a s ní i její nevyčerpatelné nadšení, vrátil se pocit dusna a napětí.

„*Musím načerpat sílu...*“ připomněla si dívka. Do souboje Alli a Ljucema zbývalo ještě šest hodin.

Oběť šla správným směrem. Nahoru alejí univerzitního parku. Do útulných uliček, kde v tuto dobu bylo málo kolemjdoucích.

Někteří rádi nabírali sílu na přelidněných místech, přede všemi na očích. Jako by v tom byla zvláštní záliba. Vartě se to však nelíbilo. Někdo vás může vyrušit. Někdo může překážet. I když Alchimeja, ale pro přátele jen Alli, vždy říkala, že jí prostě schází soustředění.

Tentokrát šlo všechno hladce. Oběť se pomalu vlekla, jako by na ni nesnesitelně doléhala nejenom vnitřní temnota, ale i něco fyzického. Vartu zajímala jenom temnota. Bolest nebo strach. Útlak nebo vztek. Žárlivost nebo křivda. Zklamání, stud, smyčky nesplněných tužeb a snů. Vše, čím se živí temní.

Dívka luskla prsty – a pavučina zacinkala, než se rozvinula do těžkého letního vzduchu, proklestila si cestu o několik metrů dopředu a dotkla se oběti. Pavučina, která se dotýkala neviditelného světa, umožňovala ovládat energie a vytvářet kouzla – jednalo se o výsadu mágů. Ostatně energie alchymisty neposlušovala bez křídového vodiče. Alchymisté však dokázali využít křídou k vyvolávání složitějších kouzel, které kouzelníci neovládali. A vědmy... Vědmy měly svůj vlastní přístup. Neměly vlohy ke splétání pavučin a bojových kouzel. Zato byly znalkyněmi v lektvarech,

dokázaly věštit, a některé se dokonce pouštěly do ovlivňování lidského těla a citů, ale za to údajně požadovaly tučný honorář. Dykorusla a její kamarádky nic takového nedělaly, a pokud ano, tak se k tomu nikdy nepřiznaly. A Varta, stejně jako všichni čarodějové, potřebovala k obnově své magické moci cizí emoce.

Po dotyku oběti se pocity okamžitě rozjasnily. To je ono, to je ono! Tíseň byla tak hluboká, že pavučina nestačila předávat Vartě energii. Dívka pomalu následovala svou oběť, nepřerušovala spojení a užívala si každý krok, každý doušek. Její síla začala zpívat. Oběť v tu chvíli netušila, co se děje. Mezitím čarodějka cítila, že to, co tíží oběť, se proměnilo v její temnotu, v její vlastní hlubokou temnotu. A tato temnota obsahovala zdroj síly. A oslnivý zážitek, který se nedá s ničím srovnat.

Varta se zamračila z příjemné závratě a náhle strhla pavučinu. Nemůže příliš sát. Pokud si vezme bolest, bolest zesílí. Vezme si hněv, a hněv oběť udusí. Pohltí ji zklamání a kámen na jejích ramennou bude s každou vteřinou těžknout, až občas náhodnému člověku zatemní celý svět. A pak následují náhlé sebevraždy, násilná přepadení nebo jiné následky. Lidé jsou příliš křehcí...

Tentokrát si oběť ničeho nevšimla. Popadla popruh batohu, jako by ho chtěla odlehčit nebo úplně shodit, podívala se doprava a přešla silnici, přičemž zanechala Vartu s obnovenou silou. Síla ji zaplavovala, ukolébávala a pak se naopak zvedla jako vlny na moři za bouřlivé noci.

„No, no, vysáváme energii nezletilým,“ ostrý ironický hlas náhle vytrhl Vartu z pocitu blaha. „A ještě k tomu za bílého dne.“

Dívka ze sebe shodila ztuhlost, připravená se bránit.

Cizinec stál ve stínu budovy a mžoural do slunečního svitu.

Varta ho neznala. Dokonce necítila žádnou auru – nepatřil ani ke světlým, natož k nim. A upír by se na slunci nešklebil, navíc ve městě je už léta nikdo neviděl... Nebýt jeho slov, bylo by možné

s určitostí prohlásit, že ten kluk před ní je člověk. Jenže člověk by si nevšiml, že Varta se živila energií kolemjdoucí... Stejně je to cizinec. A s takovými je třeba jednat přímo.

„Hleď si svého,“ odpověděla dívka ostře. „A neotravuj mě.“

„Nebo co jako? Chceš mě snad vyzvat na souboj?“ Mladík schoval ruce do kapes džínů a provokativně z nich vystrčil palce.

Navzdory horkému počasí Varta cítila, jak jí přeběhl mráz po zádech. Zdálo se, že nežádoucí svědek její hostiny věděl, že Alli (nejlepší temná alchymistka ve městě) a Ljucem (zatraceně vznesený a okázale spravedlivý světlý) se dnes střetnou v souboji. A ona, Varta, je Allinou třetí zástupkyní. Má takový strach ze selhání, až se jí třesou kolena. Ale před cizincem by to na sobě neměla dát znát.

Cizinec mezitím vyšel ze stínu na světlo, sluneční jiskry dopadaly na jeho kudrny, které připomínaly serpentiny.

„Souboje nejsou nic ve srovnání s Hrou,“ zamumlal poučně.

„Hra mě nezajímá,“ Varta se rozhlédla a přemýšlela, jak se zbavit nežádoucího svědka. Vždyť ona žádné pravidlo neporušila a nemá důvod se toho drzouna bát.

„Lžeš,“ odsekl chlapec. „Zajímá každého. A já mám velmi užitečnou informaci o celém tomto zmatku. A budu toho vědět ještě víc.“

„To je mi ale potěšení,“ podívala se dívka za neznámého a snažila se přijít na trik.

Žádné stíny, žádná aura. Přišel sám. O to víc byla zmatená a podrážděná. Protože neměla času nazbyt. Protože všechny její myšlenky byly u Citadely s Alli.

„Co po mně chceš?“ zašklebila se nakonec Varta. „Chceš mě prásknout Konglomerátu, že jsem sála z nezletilé? Tak to udělej. Ale nejdřív ji najdi a dokaž, že tomu tak bylo. Já u obětí občanku nekontroluju.“

Chlapcův hlas začal být také ostrý a nepříjemný.

„Říkal jsem ti, že mám pro tebe užitečnou informaci o Hře, která za chvíli začne. Co se týče té nezletilé, chtěl jsem nějak zahájit konverzaci.“

„To sis vybral špatné téma pro zahájení konverzace,“ Varta se zhluboka nadechla a zkrivila koutky úst do ironického úšklebku. „Jsem temná, velmi špatná temná. A nelíbí se mi, když mě někdo ruší při hodování.“

„Možná ta *velmi špatná temná* má jméno?“ Zdálo se, že ten chlapec hořel touhou ji naštvat co nejvíc, protože v jeho každém slově zazníval sarkasmus, ostrý jako čepel.

Čarodějka semknula rty. Pochopila, že před nočním soubojem nemá cenu plýtvat silou, a tak uvolnila jen jedinou niť, tenkou a neviditelnou. Spustila ji k zemi a bleskem ji namířila na neznámého. Dát mu za vyučenou, ať už to byl kdokoliv, se jí zdálo jako lepší nápad než snašet tyto podivné výslechy a neobratné pokusy o seznámení.

Ve městě nebyli žádní temní nebo světlí, které by Varta neznala od vidění. A cizince tu nemá rád nikdo, stačí místní drzouni.

Pavoučí niť zasáhla svůj cíl.

Čarodějka se podívala chlapcovi do tváře a očekávala, že se každou chvíli zkroutí bolestí od náhlého výpadu. Jenže drzoun se jen usmíval. Slunce v jeho vlasech, na vysokém hrbolu nosu a v jeho tmavých očích zářilo ještě jasněji, dokud si Varta neuvědomila, že to není skutečné slunce.

To se třpytily sotva viditelné štíty.

Opravdové.

Její pavučina prostě nemohla prorazit. Drzý cizinec měl téměř mytickou obranu. Bránil se štíty proti magii, díky nimž byl chráněný vůči útoku. Přinejmenším vůči relativně slabé magii. Varta štíty nikdy neviděla, ale nebylo těžké je poznat, pokud dotyčný věděl, o co se jedná. A ona věděla a okamžitě zbystrila, dokázala si představit, kdo to před ní stojí. Zjevně to nebyl obyčejný turista.

„Čekal jsem to od tebe,“ zasmál se chlapec krátce po působivé odmlce, „tak jsem se připravil. Koneckonců temní jsou všude stejní: i ve Lvově, i v Praze, i kdekoliv jinde, kde jsem pobýval. Ano, Varto, nejsem zdejší. Ano, vím, že jsi Varta. Nutno dodat, že toho vím mnohem víc.“

Navzdory tomu, že se stejně jako většina temných rozhodla zaútočit, přemohla ji teď neodolatelná touha otočit se a co nejrychleji utéct. Udělala krok zpět. Pokud přeběhne přes silnici a dostane se na nádvoří polytechnické školy, nic jí nemůže provést, protože tam budou studenti a další lidé...

Ale druhý krok se jí už nevydařil: neviditelná zeď ji držela na místě, až úplně znečitlivěla. Ani síla, kterou získala od své oběti pro dnešní souboj, jí nestačila k útěku.

„Začneme tím jednoduchým,“ chlapec přimhouřil oči. „Pokud odmítneš spolupracovat, zabiju tě, aby ses do toho přinejmenším nepletla.“

Varta se dívala před sebe a mrkala.

Bylo to zapotřebí – musela si zdřímnout na lavičce, která byla schovaná v křoví vedle polytechnické školy. Takhle dopadla.

„Už *nebudu brát večerní směny*,“ problesklo jí hlavou. Máma koneckonců nesouhlasila s její prací v kavárně a vždy tvrdila, že mají dostatek peněz, aby se dcera nemusela ponížovat před obyčejnými lidmi. Avšak touhu po nezávislosti ještě nikdo nepotlačil, stejně jako Vartinu touhu osvojit si všechny způsoby přípravy dobré kávy. Navíc se nechtěla rodičům přiznat, že stále neví, co by chtěla ve svém životě dělat dál. Dokonce nechtěla mluvit ani o vizích, které ji utvrzovaly v tom, že sem nepatří. A že jich neubývalo.

Čarodějka se podívala na hodinky – za dvě hodiny začíná souboj. Venku se už setmělo a brána byla zamčená. Bude muset přelét plot. Ale pro osobu, která vyrostla ve společnosti temných magů, to nebyl žádný problém.

Vartu nicméně znepokojovalo, že si nemohla vzpomenout, jak se tu ocitla. Svůj sen si ale pamatovala dokonale: po hostině jí zkřížil cestu rozrušený mladík, který ovládal skutečné štíty. Pořád blábolil o Hře a spolupráci, ale pak přišel starší pán s vycházkovou holí.

Ach! Při vzpomínce na to, jak se pán ohnal holí po drzém mladíkovi, Varta pochopila, že hůl staršímu pánovi zjevně sloužila jako dekorativní doplněk, a ne jako nezbytná opora v úctyhodném věku.

A pak se probudila. Nikdo nebyl nablízku. Jen hlava ji strašně bolela. A...

„Sakra...“ dívka si procházela seznam zmeškaných hovorů – tři od Dykorosly, po jednom od Alli a Maxmiliána a osm z domova.

„Zatraceně.“ Zmeškané hovory z domova nikdy nekončily dobře, přestože byla Varta už dávno plnoletá. Ale rodiče se o ni pečlivě starali, jako by chtěli touto péčí kompenzovat fakt, že byli rodiči adoptivními.

Telefon znovu zavibroval. Tentokrát přišla zpráva od Dykorosly.

Na Dorošenkově ulici byl spatřen sudí z České republiky. Blíží se začátek?

Varta zasténala a rychle odepsala: *Možná přijel na dovolenou. Nemají už dovolenou?*

Nezbláznil se náhodou, když se rozhodl jet na dovolenou zrovna na Ukrajinu? odepsala okamžitě Dykorosla, jako by neměla nic jiného na práci.

Dívka si schovala telefon do kapsy u džínů.

Pokud se sudí skutečně shromažďují ve městě, pak se Hra ne-
návratně blíží. Souboj je však dnes. Takže není čas přemýšlet o...
Pokud odmítneš spolupracovat, zabiju tě...

„Ano, mami. Ano, přesně tak. Ano, s Dykoroslou. Ano, vrátím se ráno... Ne, žádný alkohol... Kdy jsem to naposledy udělala? Pff! Všechno je v pohodě. Pa. Pozdravuj tátu.“

„Vědí vaši, že je ti už osmnáct?“ usmál se křivě Molybden, starší bratr Alli, který byl dnes druhým zástupcem.

„Jo. A že je mi dvacet pět let, jsou si taky vědomi. Ale stejně mám za to, že až mi bude čtyřicet, tak se mě budou ptát na to samý,“ Varta rychle schovala telefon do kapsy.

„Jste připraveni?“ Alli si usilovně svazovala své nepoddajné měděné vlasy, aby nelétaly do všech stran během souboje, kde i sebemenší maličkost mohla ovlivnit vítězství. „Dnes z nich vytlučeme veškeré jejich světlo a pak si budeme do rána užívat z mého posledního stipendia.“

„Myslím, že není zapotřebí ještě vysvětlovat strategii,“ Maxmilián se opřel rukama o kolena a vykročil vpřed. „Poradím si s každým světlym, kterého proti mně postaví. Mole, jestli proti tobě postaví sestru, už nepodléhej jejímu kouzlu.“

„Máš mě za hlupáka?“ Molybdenovo široké obočí zacukalo. „Ljusent je skutečná zmije. Viděl jsem, jak se jednou pustila do křížku s Mortem – ten týpek sotva vyvázl živý.“

„Mort není zrovna dobrý příklad. Moje malá ho položí levačkou a bez kouzel,“ Maxmilián se usmál a otočil se na Vartu. „Takže, slečinko, pokud to s Molem nevyřešíme do třetího kola, *musíš* vyhrát. Neboj se jít do boje proti Ljusent po hlavě. Vyhýbá se tlaku

a rychlosti. Pokud Ljusent nenastoupí, mohl zavolat Olle nebo Armanovi. Olka je příliš hodná, aby odmítla. A Arman je příliš hloupý. Zdá se, že Alter je mimo město, což je pro nás dobře.“

„Je mi to jedno,“ odpověděla Varta. „Hlavně aby to skončilo dřív než ve finále.“

Na dvě sekundy všichni ztichli pod tíhou pochmurných myšlenek. Pokud o vítězství nerozhodnou tři zástupci, finále se nabízí jako nejhorší varianta.

„Kristepane, ten světlý stejně nebude bojovat na život a na smrt! Na to se má příliš rád,“ udeřil Molybden dlaní do stolu a přerušil tíživé ticho.

„Taky si myslím, že to nehrozí,“ souhlasila Varta a rozhodla se, že je načase, aby odvedla rozhovor jiným směrem. „Poslouchejte, mluvila jsem s Dykoroslou. Řekla mi, že viděli v centru sudího.“

„Kterého?“ napjal se Maxmilián.

„Nějakého Čecha.“

„Tvoje vědma vidí i živého ducha, když se napije svého lektvaru,“ prohodil Molybden vesele.

„Já jí to vyřídím,“ zašklebila se Varta s ironií, „jestli budeš dnes potřebovat léky.“

„A ona přijde?“ ožil chlapec a oběma rukama si prohrábl své světlé vlasy.

„Prosím tě, běhat za svými vědmami můžeš i později. Musíme jít,“ připomněla Alli, která už stála ve dveřích a netrpělivě klepala klouby prstů o zárubeň.

„Takže o sudím nikdo nic neslyšel?“ Varta věděla, že tohle je poslední možnost se před soubojem něco dozvědět.

Maxmilián se na ni podíval dlouhým unaveným pohledem a nakonec odvětil: „Ne. Nic jsme neslyšeli.“

„Ale pokud Hra začne a my o tom nebudeme vědět včas, jeden z našich může přijít k úhoně...“ poznamenala čarodějka.

„Podívej, dnes na sebe dávej pozor.“ Molybden ji objal kolem ramena, hrubě si ji k sobě přitáhl a naklonil se k jejímu uchu: „Maličká, nedráždi Maxe. Má o Alli velký strach. Nikdo nezačne Hru bez sudích.“

Dívka přikývla. Alchymista ji pustil a proklouzl kolem sestry na chodbu, která čekala, až všichni zástupci opustí místnost. Maxmilián se chvíli zdržel.

Varta a Molybden seděli na schodech a mlčeli. Dívka si vzpomněla na časy, kdy se Maxovi poštěstilo zamilovat se do zatracené mocné a zapálené alchymistky jménem Alchimeja. A ačkoliv ze všech dřívějších soubojů vycházela bez jediného škrábnutí, zprotitiv si proti sobě Ljucema... To už nebyla žádná sranda. Alli jim nikdy neřekla, co se stalo mezi ní a vůdcem světlých. Ale magie v krvi vždy podněcovala ke konfliktům, takže k tomu občas stačilo jediné křivé slovo. A Varta to moc dobře věděla.

„Budeš žrát bahno z mých bot!“ odplivl si Maxmilián pod nohy a dav – nejméně jeho polovina – propukl v souhlasný jásot.

Varta semkla ruce a nespouštěla oči ze souboje prvních zástupců. Vlastně bylo těžké to nazvat soubojem. Dvnitř kruhu, který utvořili temní a světlí, byli vtlačeni Max a jeho soupeř – blondatý alchymista, který pracoval s Vartou v kavárně, ale měl pokaždé jinou směnu. Dívka jeho jméno neznala. Jakmile přihlížející oznámili začátek souboje, mág se na světlého vrhl jako na smrtícího nepřítel.

Stačil jen jeden tah, aby po alchymistově pravé ruce začala stékat krev.

Zvonivý zvuk natažené pavučiny – a blondák leží na zemi a těžce lapá po dechu.

Další tah!

Varta si nestačila všimnout, jak zpod Maxmiliánových prstů proudí nitky energie – tak mistrně ovládal útoky. Soupeři nedarovali ani jedinou sekundu shovívavosti, ani šanci pobrat dech.

„On ho porazí levou zadní!“ vydechla nadšeně velmi mladá čarodějka, které se nějakým zázrakem podařilo prodrat davem přihlížejících. Varta jí věnovala příkrý pohled. Nezletilým bylo zakázáno se k místům takových soubojů přibližovat, pokud je nepřivede někdo starší. Avšak dívčinu pozornost opět upoutal souboj.

Maxmiliánův soupeř stačil před jeho nosem načrtnout útok. Neviditelné elementy se spojily a vzplanuly. Mág však uskočil dozadu a explozi unikl. Z jeho tmavých vlasů a modrého trička se kouřilo.

Zásah.

Max roztáhl ruce do stran, jako by chtěl přijmout útok, ať už byl jakýkoliv. Ostatně Varta i na takovou dálku zpozorovala, jak mu vystoupily žíly na ruce.

Alchymista vykročil vpřed a zavrával.

Čaroděj silně sepjal ruce, až se na okamžik zviditelnilo klubko energie, ve kterém se proplétaly jednotlivé nitky.

Následoval výbuch.

Max se chvíli předtím vrhl na soupeře. Ten šokovaně upadl.

Mág ostře šlápl na soupeřovu ruku, ze které vypadla křída. Maxmilián ji rozdrtil těžkou botou.

Zesláblý blondák, který ležel na zemi, se natáhl po dalším kousku křídou. Ale Maxmilián mu strhl z opasku koženou tašku s křídou. Pak se rozmáchl a přehodil ji přes vysoký plot vedle archivní věže.

„Světly nemá žádnou šanci. I kdyby tou křídou měl nacpanou každou kapsu, ale nevypadá to tak,“ prohodila Dykorošla. A měla

pravdu: bez křídý se nemohl alchymista dotknout energie. Navíc jeho krví podlitá tvář vypadala docela špatně.

Světlý zvedl zakrvácené prsty a vydechl: „Vzdávám se.“

Max zvedl ruce. Dlaně měl rudé od popálenin. Z jeho vlasů se stále kouřilo. Výkřiky radosti, které vítaly vítěze, byly ohlušující.

Alchymista, aniž by si očistil bláto z oblečení, se kulhavým krokem vrátil ke svým. Ljucem ho mlčky přivítal. Mlčenlivý vůdce světlých nerad dával najevo, co se mu honí hlavou. A jeho přísná grimasa, vždy stejně bledá a povrchní, skrývala emoce.

„Vítězství pro Maxmiliána ze strany Alchimeji!“ oznámil vesele Nef, rozhodčí temných.

„Další!“ zakřičel rozhodčí světlých. „Molybden za stranu Alchimeji a Ljusent za stranu Ljucema.“

„Jeho sestra versus její bratr,“ zašeptala Dykorosla, která stála za Vartou a komentovala každé kolo souboje. „Ty jo. Zajímalo by mě, či rodinné vazby převažují.“

„Převažuje štěstí a rychlost. A schopnost snášet bolest,“ odsekla čarodějnice a sledovala vysokou, hubenou postavu sestry Ljucema v bílých šatech.

„Koukej, jak se vyšvihla,“ odfrkla si vědma. „Doufám, že ji Mol vyválí v bahně!“

Varta zasyčela na svou kamarádku. Místo pro souboj v parku blízko Citadely bylo vybráno z určitého důvodu. Noční radovánky se tady nekonaly. A mýtina vedle černé a strašidelné archivní věže se právě hodila k tomu, aby někdo někomu vyprášil kožich. A bahno, které tady čvachtalo po nedávném lijáku, zvyšovalo šance k pokoreni soupeře. Sice to nebylo součástí povinností duelantů, ale temní a světlí, kteří byli zvyklí na konfrontace mezi sebou, se ničeho neštíteli. Někdy se Vartě zdálo, že magie v nich vyvolává to nejhorší, ale ona sama často nedokázala odolat volání vnitřní temnoty, a musela se proto snažit, aby se jí

příliš nepoddala a nepřekročila pomyslnou hranici. Jenže ne vždy se jí to dařilo.

„Mole, ještě ti nepřistříhli křídla?“ zašvitořila Ljucemova sestra a hnětla si prsty.

Molybden neodpověděl a na chlapeckou přezdívku reagoval pouze ironickým úsměvem.

„Porazí ji,“ řekla Dykorosla sebevědomým tónem. „Už proto, že jsem tady.“

Varta se usmála, přestože ji přepadla vlna neklidu. Kamarádka si dobře uvědomovala pohledy bratra Alli, které se ubíraly jejím směrem. Tak dobře, že se to stalo stálou příčinou narážek a klepů na sabatech mladších, které vedly Marunka s Růžičkou. Ale vědmy ve skutečnosti nikdy nikomu nedávaly své srdce. Jen zřídka-kdy se za někoho provdaly a obecně se spíše držely svého sesterství než nějakého muže.

„Mole, jestli ji porazíš, máš u mě převápko!“ Dykorosla se náhle protlačila dopředu, strhla ze sebe pruhované tílko a zamávala s ním ve vzduchu, jako by bylo transparentem podpory.

„Nepřekračujte hranice kruhu!“ procedil skrz zuby rozhodčí světlých, zatímco se jeho kolega a ostatní temní váleli smíchy.

Oznámili začátek souboje.

Alchymista se vrhl doprava. Na místě, kde předtím stál, létaly záblesky elektrického výboje.

Ljusent spustila ruku a setřásla z ní zbytky energie.

„Pomalu,“ Molybden luskl prsty a nakreslil něco dvěma kusy křídý ve vzduchu, jako by chtěl získat jiskru. Z jeho strany vylétla tenká vlákna, která se spojila za zády světlé.

Ljusent se ledabyly podívala na uzavřený kruh za svými zády a zvedla ruku vzhůru, jako by s ní chtěla něco zamíchat na obloze.

Vlákno Molybdenova útoku se dotklo její kůže a... Varta očekávala, že teď poteče krev. Že se světluška bude zmítat v bolestech.

Že se Ljucemova sestra svalí na zem, spoutaná pavučinou, které se ani nesnažila vyhnout.

Jenže tady se něco stalo. Něco *zvláštního*.

Ljusent nadále stála se zdviženou rukou, otáčela s ní a seškřábávala pavučinu do složité spleti. Útočící vlákna se jí však nedotýkala ani nepřinášela újmu, ale místo toho vyvolala vlídný úsměv na rtech světlé.

Přes kruh se převalila vlna údivu.

„Využívá svůj stín! To je zakázané!“ vyštěkl Tajfun výhružně a už se začal prodírat vpřed.

„Troufám si podotknout, vážený pane temný, že zdaleka nejsem stín,“ odpověděla mu Ljusent klidně, aniž by otevřela přimhouřené oči. „A můžete se o tom ujistit, jakmile zvítězím.“

Ne, světluška nevypadala na to, že by využívala svou stínovou dvojnici. Navíc stíny neměly takovou magickou moc, kterou Ljusent nyní oplývala. Varta obrátila pohled na Molybdenu. Proč neútočí? Proč přestal?

„Co se stalo, zasáhlo ho to?“ Dykorosla zaryla své ostré nehty do ramene kamarádky tak silně, že jí málem propíchny kůži. Ale vypadalo to tak. Druhý zástupce a bratr Alli znehybněl, jako by ztuhl. Křída mu vyklouzla z prstů. Když Ljusentin vířivý útok zasáhl jeho hlavu, neučinil žádný krok, aby se mu vyhnul, žádný pohyb, aby se mu ubránil.

Ani krev netekla.

Molybden zkrátka spadl obličejem k zemi a dlouhou půlminutu nevstal. Obě strany mlčky čekaly. Ve vzduchu viselo napětí. Nakonec rozhodčí uznali porážku Allina zástupce. Dykorosla cosi chraplavým hlasem zakřičela na své vědmy a všechny se vrhly k alchymistovi. Tajfun a Ferum pomohli vynést nepřítomného Molybdenu z kruhu.

Prohrál.

Jedna jedna.

Varta si uvědomila, že přišel její čas. Teď přichází nejdůležitější okamžik. Musí udělat všechno pro to, aby vyhrála.

Protože jinak se ve finále střetnou Alli a Ljucem. A nikdo jim nezabrání v boji na život a na smrt.

Všechny tyto myšlenky však rezonovaly hluboko uvnitř. A na povrch se dostala jiná myšlenka: už to viděla. Magie, která odděluje útoky a paralyzuje soupeře. Magie, kterou by nikdo neměl mít ve svých rukou, a přesto...

...pokud odmítneš spolupracovat, zabiju tě...

„...a Varta za stranu Alchimeji!“ oznámil rozhodčí.

Ruce přátel ji okamžitě vystrčily dopředu. Čarodějka několikrát pevně zafala ruce v pěsti, aby oživila průtok krve do promrzlých prstů, a zvedla pohled na svého soupeře.

„Sakra...“ vypadlo jí nečekaně z úst.

„Zajímavé, jakým způsobem přeješ štěstí,“ odfrkl si chlapec ze snu a zastrčil si neposedné kadeře za uši. „No, ty jen tak neumřeš, velmi špatná temná.“

Varta ze sebe setřásla strnulost.

Chlapec ze snu se dravě usmíval. Co tu sakra dělá? Je jejím soupeřem. Ať je ten darebák kdokoliv, musí ho porazit. Všechno ostatní počká.

„Jestli půjdeš se mnou po souboji, vzdám se ti,“ zašeptal chlapec a přiblížil se k ní nebezpečně blízko.

„Nedělej si naděje,“ Varta využila momentu, kdy stál blízko ní, a popadla ho za hrudník.

Chvíli počkala, aby se mohla ponořit do temnoty. Vzápětí se napětí rozplynulo.

„Ty víš, co dělat, Varto,“ zašeptal vnitřní hlas.

„Způsobit bolest,“ odpověděla Varta a ucítila, jak síť pavučin kmitá a přetéká jí z rukou přímo pod kůži soupeře. Tak je to nejlepší. Nejúčinnější. Přímý kontakt, který zapříčiní, že světlý bude litovat svého každého slova.

Jedna sekunda. Dvě. Tři...

„Zrušit bolest,“ přikázala čarodějka, ale ještě předtím bolest zesílila, a až pak odstrčila mága. Zatracený světlý se už neusmíval. Vyletěl z kruhu přímo v místě, které tvořilo pomyslnou hranici mezi světlymi a temnými, a narazil zády do proutěného plotu archivní věže. Osamělá lampa nad bránou se neklidně zachvěla a zablikala.

„Varto! Rozdrť ho!“ křičela Dykorosla zezadu.

Soupeř se snažil postavit na nohy. Čekat by byla ztráta času.

Dívka také opustila kruh. Pavučina ohnivého kouzla obejmula její ruce.

Mág zmizel.

Čarodějka zahájila kruhový útok a očekávala přepadení zezadu.

Země se pod jejíma nohama zatřásla. Ztratila rovnováhu a upadla. Okamžitě se zvedla.

Požezala si pravou ruku o skleněný střepech v bahně. Oheň pohasl, tlumený její bolestí.

„Soustřed' se!“

Seshora sestupovala síť pavučin. Působivá ofenzíva.

Varta uskočila dozadu. Soupeřova síť škrtla o její přehoz přes ramena, který olízly plameny.

Dívka se vrátila zpět do kruhu. Neznámý se jí pokusil vytlačit výpady z obou stran.

Přikrčila se a vyhnula se jim. Ale ten kudrnatý drzoun stáhl pavučiny k sobě a země se znovu zachvěla.

Silný. Nápaditý.

Varta se zvedala pomaleji, než chtěla. Snažila se ze sebe setřást šok, i když pocítovala závratě.

Drzoun se objevil vedle. Její levá ruka byla zasažena a propukla v ní bolest. Žádná krev se neobjevila. Jenže Vartě se zdálo, že jí někdo trhá kosti a drtí je na prach.

Šlo o iluzorní bolest.

Varta zaječela a ucukla, ale taky se jí podařilo nakreslit útočnou linii přímo před nosem soupeře.

Vlna vytlačila světlou zpátky.

Přiložil si ruku na čelo.

Po tváři mu tekla krev. Světlý se zvedl, ale kymácel se. Jeho ruka hledala oporu, která v kruhu nebyla.

Varta se cítila jistější. Ještě jeden útok. Z poraněné ruky rychle vyrostla síť, která pulzovala v rytmu přerývaného dechu. Varta se vrhla na protivníka a šokovala ho slabým proudem. Silný se jí však nepoddal.

Čarodějka překročila kruh ve dvou krocích a...

...pokud odmítneš spolupracovat, zabiju tě...

...najednou tmavými očima soupeře probleskla ironie, i přes závoj krve.

Varta sevřela jeho krk tkanými sítěmi a tiskla ho, jak jen mohla, až mág zasténal bolestí.

Avšak až do okamžiku, dokud světlý nezvedl svou poraněnou ruku, čímž přiznal porážku, čarodějkou neopouštěl pocit, že jí dával čas na poslední útok. A s pokorou na něj čekal.

Varta vzpomínala na těch pár minut po vítězství jako na jeden velký ohňostroj.